

บทที่ 4

ภายใต้กฎบัตรแห่งสماพันธ์ 1781-1788

4 กุมภาพันธ์ 1776 สิบสามอาณานิคมประกาศเอกราชก่อตั้ง เป็นประเทศ เพรส เพราะ คนอเมริกันขาดความรู้สึกในการรวมตัวเป็นชาติ คงให้ความสำคัญต่ออำนาจและบทบาทของรัฐบาล แห่งรัฐมากกว่ารัฐบาลกลาง กฎบัตรแห่งสماพันธ์ซึ่งถูกกำหนดขึ้น และมีผลบังคับใช้ในปี 1781 布拉格ว่ารัฐบาลกลางไม่สามารถบริหารประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ สร้างรัฐอเมริกากลายไถ่ดู บัตรแห่งสماพันธ์เรียกช่วงวิกฤตในปี 1787 จากการประชุมที่ฟิลาเดลเฟียเห็นควรยกเลิกกฎบัตร แห่งสماพันธ์ และร่างรัฐธรรมนูญขึ้นใช้บังคอรอบประเทศ

1. สร้างรัฐอเมริกา ก่อการมีกฎบัตรแห่งสماพันธ์ 1776-1781

1.1 การปฏิวัติอเมริกามีอิทธิพลต่อนานาประเทศ

สงครามปฏิวัติ (1775-1781) สืบสุดลงโดยอเมริกามีชัยชนะอังกฤษ 13 อาณานิคม เป็น 13 รัฐอิสระ การปฏิวัติอเมริกา (The American Revolution) เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่สุด ประวัติศาสตร์สร้างรัฐอเมริกา และประวัติศาสตร์โลก เพราะระหว่างสงคราม คนในชาติอื่น ๆ ทั้งที่ถูกปกครองโดยกลุ่มพากคนและถูกปกครองโดยชนต่างชาติ ต่าง ฝ่าติดตามดูการรบระหว่าง อังกฤษและอเมริกา และคิดว่าถ้าอเมริกาชนะนั้นย่อมหมายความว่าคนอเมริกันจะพ้นจากการ ปกครองของอังกฤษ ประเทศและรัฐบาลอเมริกาจะมีการจัดตั้งอย่างเป็นทางการ บรรดาผู้นำติดตาม ตามความเป็นไปของสงครามต่างห่วงว่าตนจะมีเสือสภาพเช่นอเมริกา การแสวงหาเสือสภาพใน ฝรั่งเศสคือการปฏิวัติฝรั่งเศสในปี 1789 (The French Revolution) และในต้นศตวรรษที่ 19 เริ่มจากปี 1811 เป็นต้นมาได้มีการปฏิวัติในอาณานิคมสเปน ในเม็กซิโก อเมริกากลาง และ อเมริกาใต้ สำหรับในสร้างรัฐอเมริกาใช้ว่าคนอเมริกันทุกคนจะชื่นชมกับชัยชนะ ในสงครามปฏิวัติ ทั้งนี้เป็นเพราะยังมีคนอเมริกันที่จงรักภักดีต่ออังกฤษ (Tories or Loyalists) ได้แก่ เจ้าของไร่ ทางใต้ พ่อค้า และเจ้าหน้าที่รวมประมาณเจ็ดแสนคนขอพยพออกจากสร้างรัฐอเมริกาอย่างเร่งรีบ ทั้งบ้านเรือน ทรัพย์สินและที่ดินเข้าตั้งมั่นในเขตปกครองอังกฤษ เช่นในแคนาดา หรือเดินทางกลับ อังกฤษ

1.2 สภាមและบัญชาการมีกันบัตรแห่งสหพันธ์ (1776-1781)

4 กรกฏาคม 1776 จากการประกาศเอกราช 13 อาณาจัคกล้ายเป็น 13 รัฐอิสระ รวมตัวกันเพียง 11 นามภาษาตัวซึ่งประ เทศหรือเเมริกา โดยมีสภแห่งทวีป (The Continental Congress) ที่พลาเดลเพียเป็นที่ประชุมร่วมกันของบรรดาตัวแทนจาก 13 รัฐท่านน้ำที่สมอันหนึ่ง เป็นรัฐบาลกลางประจำคับประดองประ เทศเกิดใหม่ที่ก้าวหน้าต่อไป และบริหารประ เทศยามลงคราม ผลงานที่สภแห่งทวีปได้ทำคือจัดตั้งกองกำลังแห่งทวีป โดยมีจอร์ช วอชิงตันเป็นผู้บัญชาการเจรจา ขอกองกำลังช่วยเหลือจากต่างประ เทศ เจรจาขอรื้นเงินจากต่างประ เทศ ในนามสหรือเเมริกา และทำสนธิสัญญา กับฝรั่งเศสในปี 1778 13 รัฐที่การยอมรับในการกระทำการของสภแห่งทวีป เพราะคิดว่าสภแห่งทวีปชี้ เสมอันเป็นรัฐบาลกลาง (อย่างไม่เป็นทางการ) ทำหน้าที่ดีที่สุดแล้ว ในช่วงลงครามปฏิวัติ สภะและบัญชาการเกิดขึ้นในช่วงปี 1776-1781 ก่อนการประกาศใช้กันบัตรแห่งสหพันธ์ มี 5 ประการสำคัญคือ

1. บัญชาหนึ่นลันอันเกิดจากลงครามปฏิวัติ¹ ระหว่างลงครามปฏิวัติประ เทศหรือเเมริกาและรัฐบาล 13 รัฐต่างมีหนึ่นเพราสภแห่งทวีปเป็นผู้ดำเนินการกู้ยืมเงินจากฝรั่งเศส ฮอลแลนด์ และสเปนในนามสหรือเเมริกา เงินนำมายืดชื้ออาวุธและอุปกรณ์ลงครามจนทำลงคราม ชนะ แต่เงินยืดมายังมีการพูดถึงว่าเมื่อไรจะจ่ายคืนประ เทศเจ้าหนี้ สภแห่งทวีปไม่อำนวยสั่งเก็บภาษี รัฐบาลแห่งรัฐเท่านั้นที่มีอำนาจเก็บภาษีภายนรัฐของตน วิถีทางที่จะชดใช้หนี้ลันลงครามได้คือรัฐบาลแห่งรัฐแต่ละรัฐจะต้องจัดสรรเงินที่เก็บให้ภายนรัฐมอบล้านหนึ่งบาทแก่สภแห่งทวีปเพื่อนำไปชดใช้หนี้ลัน แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่มีรัฐบาลแห่งรัฐใดยอมมอบเงินจำนวนดังกล่าวแก่สภแห่งทวีป จึงทำให้ดูเหมือนหนึ่งว่าสหรือเเมริกาเพิ่กเฉียบปฏิเสธการชดใช้หนี้ลัน อันจะมีผลในอนาคตคือชาตินายทุนทางธุรบอาจไม่ยอมให้สหรือเเมริกากู้ยืมเงินอีก

2. คนอเมริกันขาดความรู้สึกในการรวมตัวเป็นชาติ (Nationalism)² มุ่งรักษาผลประโยชน์ของรัฐ เป็นประการสำคัญ โดยแต่ละรัฐอ้างสิทธิ์จัดระ เปี้ยบการเงิน และการค้าภายนรัฐของตนโดยต่างไม่ยอมรับเงินต่างรัฐ เก็บภาษีลันค้าต่างรัฐที่นำเข้ามาจำหน่ายภายนรัฐของตน ดำเนินการค้ากับต่างประ ไทยด้วยลำพัง รวมทั้งไม่ยอมรับบัตรห้อกรายสภแห่งทวีป หรือตีค่าธรรมเนียมบัตรของสภแห่งทวีปให้ต่ำกว่าค่าที่กำหนดไว้

3. บัญหาด้านการค้ากับต่างประเทศโดยเฉพาะการค้าชายฝั่งอังกฤษ³ เพราะอังกฤษทรงแฉนี่ที่เมริกาประกาศเอกราชในปี 1776 และทำสัมภาระก็ซึ้งชั่วเรื่อยมาตั้งนั้นอังกฤษจึงตัดการค้ากับเมริกาโดยอังกฤษเลิกค้าชายฝั่งเมริกาหรือสั่งห้ามทำเรืออาบนิคมอังกฤษเช่นในหมู่เกาะ เกาส อินเดส ทำให้การค้าระหว่างเมริกากับอังกฤษชักหรือดำเนินไปอย่างยากลำบากและหากอเมริกาจะค้าชายฝั่งชาติอื่น ๆ ทางยุโรปก็มักถูกกองเรืออังกฤษเข้ายึดสันดิ้งสร้างความเสียหายแก่การค้าอเมริกา

4. ทหารเรียกร้องขอเงินตอบแทนจากการร่วมเป็นกำลังในสัมภาระ⁴ ทหารของกองกำลังแห่งทวีปเกิดจากการรวมกำลังของชาติบรรจุอาสาสมัครอเมริกันทำการรบกับอังกฤษภายหลังร่วมปฏิบัติการรบทหารหวังได้รับเงินตอบแทน แต่สภากองทวีปผู้ก่อตั้งกองกำลังแห่งทวีปไม่สามารถสั่งเก็บภาษี ไม่มีเงิน หรือแม้แต่เมืองข้อมีเงินจากรัฐบาลแห่งรัฐต่าง ๆ เพื่อนำจ่ายแก่ทหารอาสา ก็ได้รับคำปฏิเสธ มีผลสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่ทหารอาสา

5. ค่าตอบแทนเมื่อรับการมีรัฐบาลแห่งชาติหรือรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง⁵ ผู้นำเข่นเป็นเจ้ามั่น พรrogation เสนอความคิดว่าสหรัฐอเมริกาซึ่งประกอบด้วย 13 รัฐมี 13 รัฐบาลแห่งรัฐ จำเป็นต้องอยู่ภายใต้การควบคุมโดยรัฐบาลแห่งชาติหรือรัฐบาลกลาง (National Government) เพียงรัฐบาลเดียวที่เข้มแข็ง เพื่อการมีอำนาจจัดระเบียบด้านการเงิน เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ข้อเสนออนุคนว่า เมริกันส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย เพราะไม่ต้องการให้รัฐบาลใดหรือเมืองแต่รัฐบาลกลาง เข้าแทรกแซงกิจกรรมภายในรัฐของตน เช่นที่เคยถูกอังกฤษแทรกแซงมานอดีต ตลอดจนกลัวว่าการมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งจะทำให้รัฐต้องสูญเสียอำนาจและเสรีภาพที่จะดำเนินการภายในรัฐ

1.3 ความพยายามเพื่อการรวม 13 รัฐในอดีตก่อนปี 1781

ผู้นำทางการเมืองอเมริกาได้พยายามรวม 13 รัฐเข้าด้วยกันมาแล้วหลายครั้ง ไม่ต้องตั้งชื่อ แต่ต้องล้มเหลว เพราะถูกอังกฤษห้ามดำเนินการหรือไม่อาจลงกันได้ owing in กลุ่มชาวอาณานิคม ความพยายามครั้งล่าสุดที่ควรกล่าวถึงมี 3 ครั้งคือ

1. ในปี 1643 กลุ่มอาณานิคมตอนเหนือพยายามรวม 4 อาณานิคมเข้าด้วยกันภายใต้ชื่อ "The United Colonies of New England" เพื่อมุ่งยุทธการที่พิพากษายุทธพรมแดน และร่วมมือกันต่อต้านปรบประมาณการลอบโจมตีของอินเดียน การรวมตัวนี้ต้องยกเลิก เพราะไม่มีอาณานิคมโดยออมสละอำนาจที่มีอยู่ให้แก่คดцепผู้ดำเนินการกลาง⁶

2. ในปี 1754 ตัวแทนจาก 7 อาณานิคมได้มาระชุมกันที่เมืองอัลบานี เบนจามิน แฟรงกลินเสนอแผนการรวม 13 อาณานิคมภายใต้ชื่อ "The Albany Plan of Union"⁷ โดยกำหนดให้ 13 อาณานิคมส่งตัวแทนสู่สภา สภานะ เป็นเสมือนรัฐบาลกลาง โดยจะมีอำนาจดำเนินการ เครื่องมือการบังคับ 13 อาณานิคมจากการถูกลงทำร้ายรวมติดรายอื่นเดียวกันและกองกำลังพรัช เศล การรวม 13 อาณานิคมในปี 1754 ต้องล้มเหลว เพราะอังกฤษคัดค้านด้วยเกรงว่าสภานะมีอำนาจมาก ซึ่งจะเป็นการยกสำเนาแก่การที่อังกฤษจะปกครอง และสภาก่ออาณานิคมในแต่ละอาณานิคมเองก็ไม่เห็นด้วย เพราะต่างไม่ต้องการสละอำนาจที่มีอยู่ให้แก่สภานะ

3. ในปี 1774 ตัวแทนจาก 12 อาณานิคมมาประชุมกันที่เมืองพิลادر์เพียภายใต้ชื่อสภแห่งทวีป (The Continental Congress)⁸ เพื่อร่วมกองกำลัง 13 อาณานิคมต่อสู้กับอังกฤษจนกว่าจะชนะ สภแห่งทวีปทำตามเสนอเป็นรัฐบาลกลางอย่างไม่เป็นทางการได้ในช่วงปี 1774-1781 เพราะได้รับการยอมรับจากสภานะ 13 รัฐเนื่องจากสภแห่งทวีปดำเนินการได้ที่สุดในระหว่างสมครามปฏิวัติ ผลงานเด่นดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้นคือตั้งกองกำลังแห่งทวีป เจรจาขอความช่วยเหลือด้านกองกำลังทหารและการเงินจากต่างประเทศ และทำสนธิสัญญาด้านการค้าและการเป็นมิตรที่ดีกับพรัช เศล แต่สภแห่งทวีปไม่มีอำนาจออกกฎหมายและบังคับใช้กฎหมาย ไม่มีอำนาจกำหนดประทegหภูมิเพิ่มอัตราภาษีหรือเรียกเก็บภาษี ไม่มีอำนาจจัดระเบียบด้านการเงินหรือกำหนดเงินตราใด ๆ ด้วยสภาพดังกล่าวสภแห่งทวีป ไม่อาจตั้งมั่นการได้

1.4 การเสนอและรับรองกฎบัตรแห่งสภานะ (1775-1781)

แม้สภแห่งทวีปนับจากปี 1774 ได้พยายามทำดีที่สุดเพื่อแสดงตนเสนอเป็นรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งมีประสิทธิภาพ แต่มีคนโนเเนริกันบางคนคิดว่า เป็นการไม่ถูกต้องที่จะให้สภแห่งทวีปมีบทบาทโดยไม่มีการกำหนดขอบเขตแห่งอำนาจ: ด้วยเหตุนี้ หรือบัญชาด้านน้ำที่ เช่นนี้สืบต่อไป

4 กันยายน 1776 สมรัชโอมริการประกาศเอกราช 12 กันยายน 1776 ในการประชุมสภแห่งทวีป จอห์น ดิกกอน (John Dickenson) จากเพนซิลเวเนีย เสนอการรวม 13 รัฐภายใต้กฎบัตรแห่งสภานะ (The Articles of Confederation) สาระสำคัญคือ

1. สมรัชโอมริการ ประกอบด้วย 13 รัฐ
2. รัฐบาลมี 2 รูปแบบคือ 13 รัฐบาลแห่งรัฐ (State Government) และ 1 รัฐบาลกลาง (Central or Confederation Government)

3. รัฐบาลกลางคือสภา (Congress)

4. สภาประกอบด้วยตัวแทนจาก 13 รัฐ มีลักษณะอภิสิทธิ์ทางการเมือง โดยไม่มีคำนึงถึงขนาดของรัฐหรือจำนวนตัวแทนจากรัฐที่เข้าร่วมประชุม การพิจารณาข้อกฎหมายหรืองานประจำเดือนสำหรับแต่ละรัฐ 9 เสียงใน 13 เสียง แต่ในปัญหาธรรมดายield เกณฑ์เสียงข้างมาก

5. การเพิ่มเติม หรือแก้ไขกฎหมายใด ๆ ต้องได้รับการเห็นชอบเป็นเอกฉันท์จากสภากอง 13 รัฐ จึงจะมีผลบังคับใช้

6. อำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลกลางคืองานที่ 13 รัฐไม่อาจดำเนินการได้โดยลำพัง ได้แก่จัดตั้งกองทัพบกและกองทัพเรือ ประกาศสงคราม ทำสนธิสัญญาและทำพันธมิตร กู้ยืมเงินทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อนำมาบริหารประเทศ ออกเหรียญกระดาษปั้น จัดระบบการไปรษณีย์ และกำหนดอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐบาลกลาง

7. อำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลแห่งรัฐ คืองานที่รัฐบาลแห่งรัฐสามารถดำเนินการได้โดยลำพัง และปกป้องรักษาผลประโยชน์ของรัฐ ได้แก่กำหนดประเทศภาษี เพิ่มอัตราภาษี และเก็บภาษีภายนอกรัฐ จัดระเบียบการค้าชายานรัฐ ระหว่างรัฐต่อรัฐ และระหว่างรัฐกับต่างประเทศ จัดระเบียบการเงินภายในรัฐ และพิจารณาพิพากษคดีที่เกิดภายในรัฐ

15 พฤษภาคม 1777 ภายหลังการอภิปรายถกเถียงด้วยเรื่องผลดีผลเสียของสหรัฐอเมริกาภายใต้กฎบัตรแห่งสماพันธ์ สภา (Congress) ให้การยอมรับและนำเสนอกฎบัตรแห่งสماพันธ์ต่อสภากอง 13 รัฐ เพื่อให้สัตยาบันโดยพร้อมเพรียงกันอันจะมีผลใช้ในอนาคต สภาแห่งรัฐเริ่มให้สัตยาบันนับแต่นั้นมา

ปัญหาด้านแคนดี้วันตกเป็นสาเหตุทำให้การรับรองกฎบัตรแห่งสماพันธ์ต้องล่าช้าออกไปเป็นเวลาถึงสามปี¹⁰ ทั้งนี้เป็นเพราะมี 7 รัฐอ้างข้อคดีของตนแคนดี้วันตก แมรีแลนด์ทำการต่อต้านโดยให้เหตุผลว่ารัฐใดที่ได้เข้ายื่นคดีของตนแคนดี้วันตก รัฐนั้นจะได้เบรียบทั้งอำนาจและลิทธิ์ด้านการเมือง เศรษฐกิจ การเพิ่มขึ้นของผู้ที่และจำนวนประชากร ดินแคนดี้วันตกต้องอยู่ภายใต้การควบคุมและการดำเนินการของรัฐบาลกลางและแมรีแลนด์จะไม่ยอมรับรองกฎบัตรแห่งสماพันธ์ ก็ไม่อาจแก้ไขปัญหาดินแคนดี้วันตกได้ดังที่แมรีแลนด์เสนอไว้ ผลจากการประท้วงของแมรีแลนด์ ปรากฏว่า尼วยอร์ก เวอร์จิเนีย และคอนเนกติคัตยอมยกเลิกอ้างสิทธิ์ครอบครองดินแคนดี้วันตก 27 กุมภาพันธ์ 1781 แมรีแลนด์ลงนามให้สัตยาบันต่อกฎบัตรแห่งสماพันธ์เป็นรัฐที่ 13 อีก 4 รัฐ คือ ภารตะ ภารตะเลิกอ้างสิทธิ์ครอบครองดินแคนดี้วันตก เสร็จสิ้นสมบูรณ์โดยแท้จริงในปี 1802

เพาะแมรีแลนด์รัฐที่ 13 ให้สัตยาบันต่อกฎหมายแห่งสماพันธ์ ในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 1781 ในวันที่ 1 มีนาคม 1781 กฎหมายแห่งสماพันธ์มีผลบังคับใช้อีกอย่าง เป็นทางการ อันหมายความว่าบันไดนี้ไปกฎหมายแห่งสماพันธ์คือกฎหมายสูงสุดหรือรัฐธรรมนูญด้วยตัวของตัวเอง แม้นว่าข้อกำหนดที่ระบุเอาไว้ในบันถือเป็นจ忙จะและ เสียภาษีของรัฐบาลกลางที่อ่อนแอด้อยกว่ารัฐบาลแห่งรัฐ แต่นั่นคือความต้องการความพอใจของคนอเมริกันชนฉะนั้น

2. สหรัฐอเมริกาภายใต้กฎหมายแห่งสماพันธ์ 1781-1788

1 มีนาคม 1781 กฎหมายแห่งสماพันธ์มีผลบังคับใช้ในสหรัฐอเมริกา สภานครและบัญชาฯ ในช่วงเจ็ดปีพอจำแนกออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ สภานครและบัญชาฯ ในประเทศไทย และสภานครและบัญชาฯ กับต่างประเทศ

2.1 สภานครและบัญชาฯ ในประเทศไทยภายใต้กฎหมายแห่งสماพันธ์ มี 2 ประการคือ

1. ตั้นແດນตะวันตก ตั้นແດນตะวันตกถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของรัฐบาลกลาง ขณะเดียวกันคนอเมริกันที่ต้องการสร้างฐานะต่างหากันหลัง ไฟลสูติดนແດນตะวันตกเพื่อจัดของที่ตั้นทำเกษตรกรรม การดำเนินการเพื่อการจัดสรรที่ดิน กฎหมายที่จะนำเข้ามาดินແດນตะวันตก และการให้ความคุ้มครองจากการมักถูกกลوبาร์จมติโดยอินเดียนเป็นสิ่งเร่งด่วนที่รัฐบาลกลางต้องดำเนินการ ในปี 1785 รัฐบาลกลางออกกฎหมายจัดสรรที่ดิน (The Land Ordinance of 1785)¹¹ กำหนดจัดสรรที่ดินเป็นแปลงกว้างขวางด้านละ 6 ไมล์ ที่ดิน 1 แปลงมีพื้นที่เท่ากับ 36 ตารางไมล์เรียกท่านชิบ (Township) ใน 1 ท่านชิบ จัดแบ่งเป็นแปลงย่อยได้ 36 แปลงกว้างขวางด้านละ 1 ไมล์ ที่ดิน 1 แปลงย่อยมีพื้นที่เท่ากับ 1 ตารางไมล์ หรือ 640 เอเคอร์ เรียกเซคชั่น (Section) ในเซคชั่นที่ 16 กำหนดเป็นที่ตั้งโรงเรียนกำหนดให้เก็บภาษีที่ 4 เซคชั่นไว้เป็นที่ทำการรัฐบาล จัดตั้งบ้มค่ายให้ทหารเข้าประจำการเพื่อทำการปกป้องคุ้มครองคนอเมริกันจากการถูกอินเดียนกลับใจมติ สำหรับพื้นที่ส่วนที่เหลืออีก 31 เซคชั่นให้จัดจำหน่ายแก่คนอเมริกันต้านราค่าต่ำสุดเอเคอร์ละ 1 เหรียญ จากการจัดสรรที่ดินทางตะวันตกด้วยกฎหมายปี 1785 ทำให้การเข้าจัดของที่ดินเป็นระเบียบขึ้น การศึกษาถูกนำเข้าสู่ดินແດນตะวันตก ควบคู่กับการมาของเจ้าหน้าที่และกองทหารของรัฐบาลกลางที่เข้าให้การดูแล แต่กฎหมายปี 1785 ไม่ได้กล่าวถึงการบุกรุกของชาวจีนที่และกองทหารของรัฐบาลกลางที่เข้าให้การดูแล แต่กฎหมายปี

ในปี 1787 มีการปรับปรุงกฎหมายจักราช เป็นบันดิณแคนตะวันตกโดยเริ่มมุ่งดำเนินการในส่วนดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ (The Northwest Ordinance of 1787) เน้นพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของลุ่มน้ำริโอ亥ารอ ซึ่งปัจจุบันที่ตั้งของ 5 รัฐคือ ไอโอวา อินเดียนา อิลลinoย์ มิชิแกน และวิสคอนเซน กฎหมายปี 1787 กำหนดจัดครุภัณฑ์การปกครองในพื้นที่ดังกล่าว เริ่มด้วยรัฐบาลกลาง จัดสรรที่ดินตามกฎหมายปี 1785 แต่งตั้งข้าหลวง (Governor) เจ้าหน้าที่ และผู้พิพากษาเข้าประจำการ เป็นการชั่วคราว หากในพื้นที่ได้มีชาวลดกระรัฐ 5,000 คน ให้เพิ่มนั้นจัดตั้งสภาก เพื่อเลือกตัวแทนจำนวนหนึ่งคนเข้าร่วมพัฒนาระบุนในสภากองรัฐบาลกลาง ที่พิลาเตลเพี้ย หากในพื้นที่ได้มีประชากร 60,000 คน ให้ลากษของชุมชนนั้นดำเนินการเลือกคัดบุคคลบริหารชุมชน ร่างรัฐธรรมนูญและเสนอตนเข้าร่วมกับสหภาพ (Union) มีฐานะเป็นรัฐใหม่ โดยมีสิทธิเท่าเทียมกับรัฐ เก่าทุกประการ แต่ทั้งนี้มีข้อห้ามว่าห้ามนำทาสเข้าสู่ดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ กฎหมายจัดสรรที่ดินส่วนทางตะวันตกเฉียงเหนือปี 1787 นี้ ถูกใช้เป็นต้นแบบนำใช้ในดินแดนตะวันตกอื่น ๆ ในเวลาต่อมา ทั้ง เป็นการประกาศห้ามการขยายตัวของทาส เป็นครั้งแรกสู่ดินแดนตะวันตกอื่น ความสามารถในการแก้ไขกฎหมายดินแดนตะวันตกนี้ได้ว่า เป็นผลงานของรัฐบาลกลาง ภายใต้กฎหมายแห่งสภาคันธ์รวมทั้งสร้างความพอใจแก่คนอเมริกันโดยทั่วหน้ากัน รัฐทางตะวันตกเกิดเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ

2. รัฐบาลกลาง หรือความสามารถในการบริหารประเทศไทย ภายใต้กฎหมายแห่ง

สมາພันธ์คนอเมริกาเยี่ยงชาดความรู้สึกในการรวมตัวเป็นชาติ คงมุ่งรักษาผลประโยชน์ของรัฐดูแลทั้งนี้สำหรับและหน้าที่ของรัฐบาลกลาง ได้กำหนดไว้ว่าคืองานที่ 13 รัฐไม่อาจดำเนินการได้โดยลำพัง เช่นจัดตั้งกองทัพบกและกองทัพเรือ ประกาศสงครามทำสนธิสัญญา หาพันธมิตร จัดระบบการปกครอง กฎหมายเงินเพื่อการบริหารประเทศ กำหนดอำนาจและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐบาลกลาง เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่ต้องใช้กำลังคนและกำลัง เงิน เป็นจำนวนมากเพื่อดำเนินการ ขณะเดียวกัน ก็ได้ตอกย้ำบัตรแห่งสมามพันธ์ กำหนดอำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลแห่งรัฐคืองานที่รัฐบาลแห่งรัฐสามารถดำเนินการได้โดยลำพัง และยกบ้องรักษาผลประโยชน์ของรัฐ ให้แก่กำหนดประ เกษทภารีและจัดเก็บภาษีภายในรัฐ จัดระเบียบการค้าภายในรัฐ จัดระเบียบการเงินภายในรัฐ ซึ่งจะเห็นได้ว่ารัฐบาลแห่งรัฐมีรายได้มีผลประโยชน์ของที่รัฐบาลกลางต้องรับภาระหนักในการบริหารประเทศโดยไม่มีอำนาจและหน้าที่จัดการการค้าและ เก็บภาษีแต่อย่างใด เพราะถ้ารัฐบาลแห่งรัฐเกิดกันไม่สำหรับดำเนินการ

นอกจากนี้รัฐบาลแห่งรัฐมักมีการเพิ่มพาระห่วงกันด้วยเรื่องพรบแคน การกำหนดค่าของเงินระหว่างรัฐซึ่งต่างไม่รับรองซึ่งกันและกัน การเก็บภาษีสินค้าระหว่างรัฐ ซึ่งบัญชาระห่วงรัฐนี้ รัฐบาลกลางไม่สามารถแก้ไขบัญชาระหรือตัดสินเช็คได้ เพราะรัฐบาลแห่งรัฐมองข้ามความสำคัญของรัฐบาลกลาง

2.2 สภาพและปัจจัยต่างประเทศากราด้วยครัวแห่งสหพันธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษและสเปน ปรากฏเด่นชัดว่าไม่สู้จะดีนัก

1. ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษ พิจารณาด้วย ด้านการค้า และด้านการเมือง

ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษด้านการค้า¹⁴ อเมริกาขยายกับอังกฤษ เป็นผลมาแต่อดีต ในช่วงสหกรรมปฏิวัติ (1775-1781) การค้าระหว่างสองประเทศต้องชักกลง เนื่องจากอังกฤษบิดล้มชายฝั่งอเมริกา ตอนเมริกันเริ่มการผลิตสินค้าสำเร็จรูปในรูปของอุตสาหกรรม กายในครอบครัว ในปี 1781 สหกรรมสงบ การค้าระหว่างสองประเทศเริ่มขึ้น สินค้าอังกฤษล้วนเข้ามาอย่างกว้างขวางมาก แต่ เพราะในปี 1783 อังกฤษจำเป็นต้องลงนามในสนธิสัญญาปารีส รับรองในเอกสารและความเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา การค้าระหว่างสองประเทศชักกลงอีกครั้ง โดยอังกฤษเป็นผู้หยุดทำการค้า เพราะไม่พอใจในอเมริกา เกษตรกร อเมริกันเดือดร้อนมาก เพราะผลผลิตที่เคยจำหน่ายแก้อังกฤษได้ต้องค้างอยู่ในยุ่งๆ ขาดรายได้และไม่มีเงินเพียงพอเพื่อการจ่ายค่าที่ดินที่ต้องผ่อนชำระ และต้องอาจถูกยึดที่ดิน ในปี 1786 เกษตรกรในแมสซาชูเซตส์ก่อความกุ่น赖以 (The Shays' Rebellion 1786) นำโดยเดเนียล เชลล์ (Daniel Shays) และพากพายามีดคลังอาชุทธลบริง พิล (Springfield) เพื่อนำอาชุทธที่จะยึดได้ไปต่อต้านเจ้าของที่ดินเดิมหากนายดีที่ดินคืน กองกำลังทหารของรัฐบาลกลางไม่อาจปราบปรามได้ในช่วงแรก จนเดือนกุมภาพันธ์ 1787 กบฏชาวนาถูกปราบปรามโดยกองกำลังของ แมสซาชูเซตส์ กบฏชาวนา 1786 นี้บ่งบอกถึงบทบาทและความสำคัญทางการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกา และอังกฤษ ซึ่งมีผลกระทบต่อการอุตสาหกรรมและความสงบสุขภายในสหรัฐอเมริกา บัญชาด้านการค้า ให้เข้าเป็นต้องคำนึงการแก้ไข

ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษด้านการเมือง¹⁵ อังกฤษปฏิเสธการก่อหนี้ล้วงอกจากบัญชาระที่ตั้งแต่แคนดะวันตกลเลียงแทน ซึ่งเป็นเขตอำนาจของสหรัฐอเมริกา

ตามข้อตกลงในสนธิสัญญาปารีสปี 1783 เพราะอังกฤษมุ่งใช้บ้มค่ายทหารเหล่านี้เพื่อประโยชน์ด้านการเมืองและการค้าโดยจะค่อยให้การสนับสนุนอินเดียนด้านอาวุธ และ เสบียง เพื่อให้อินเดียนปฏิบัติการล้อมบารมีที่ ต่อต้านการอพยพของคนอเมริกันที่มุ่งสู่ดินแดนตะวันตก และทั้งยังใช้บ้มค่ายนี้เพื่อการคุ้มเส้นทางการค้านั้นที่ทำรายได้ให้แก่อังกฤษ สรุปได้ว่าภายใต้กฎหมายแห่งสหพันธ์ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษไม่สูงดีนัก โดยอังกฤษปฏิเสธทำการค้าขายกับอเมริกา ทั้งคงยึดพื้นที่ล้วนตะวันตกเดิม เนื่องจากเพื่อประโยชน์ด้านการเมืองและการค้านั้นที่สำคัญที่สุด จึงเป็นต้องแก้ไข

ในปี 1785 สหรัฐอเมริกาส่งจดหมาย จอห์น อดัมส์ (John Adams) เป็นทูตเจรจา กับรัฐบาล อังกฤษด้วยเรื่องการค้า และให้อังกฤษถอนบ้มค่ายรวมทั้งกองกำลังทหารออกจากดินแดนตะวันตก เสบียง เนื่องมา¹⁶ อังกฤษให้การปฏิเสธในทั้งสองเรื่อง เพราะอังกฤษรู้ดีว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศเกิดใหม่ ยังไม่พร้อมด้านกำลังทหาร และอาวุธที่จะใช้บีบบังคับให้อังกฤษต้องปฏิบัติตาม รวมทั้งรู้ดีว่ารัฐบาลกลางภายใต้กฎหมายแห่งสหพันธ์นั้น ไร้อำนาจและไว้ปรับสิทธิภาพในการบริหารประเทศ ข้ออ้างในการปฏิเสธของอังกฤษที่ตอบแก่จดหมาย จอห์น อดัมส์คือ ตราบใดที่สหรัฐอเมริกาให้การเพิกเฉยต่อการซัดซีเงินค่าที่ดินและทรัพย์สินแก่พากาหริที่ขอสืบสืบทอดจากอเมริกาในช่วง สงครามปฏิวัติ ทราบนั้นอังกฤษก็ไม่อาจปฏิบัติตามคำขอของรัฐบาลอเมริกันภายใต้กฎหมายแห่งสหพันธ์ได้

2. ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปน¹⁷ สเปนมีอำนาจและสิทธิ์เนื่อง แม่น้ำมิสซิสซิปปี เมืองท่านิวอร์ลีนส์ ดินแดนผลผลิต แล้วดินแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีก็ ให้กษาเรื่องออกกฎหมาย (หลุยส์เซียนาล่าวันทางตะวันตก) คนอเมริกันไม่พอใจสเปน เพราะสเปนเคยให้การสนับสนุนด้านอาวุธและ เสบียงแก่อินเดียนเพื่อให้อินเดียนล้อมบารมีและต่อต้านการอพยพของคนอเมริกันสู่ดินแดนตะวันตกนอกจากนี้สเปนมักคอยข้อชกแย่งกับคนอเมริกันบริเวณชายแดนทางตะวันตก ให้อาจออกท่าหงษ์รัฐบาลอเมริกันและเข้าเป็นประชากรของสเปน และที่สำคัญยิ่งคือ สเปนมีท่าที่จะปฏิเสธเกษตรกรอเมริกันในดินแดนตะวันตกในการมีสิทธิใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปี และ เมืองท่านิวอร์ลีนส์ ทำการล่าเลี้ยงผลผลิตเกษตรกรรมสู่ตลาดและลูกค้าในอเมริกาทางตะวันออกและยุโรป ในครั้งนั้นไม่มีกันเดี๋จัดตั้งวันออก ดังนั้นเส้นทางน้ำคือแม่น้ำมิสซิสซิปปีเป็นเส้นทางคุณน้ำทางเดียวที่จะสามารถนำผลผลิตสู่ตลาดและผู้บริโภคได้ และ เมืองท่านิวอร์ลีนส์มีท่าเรือที่

เรื่องนาดใหญ่จะสามารถเข้าที่ยึบเพื่อรับผลผลกำไรปีต่อปี ทำให้เกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจและสังคม การที่สเปนจะสั่งห้ามใช้แม่น้ำมิลลิลิตรชีบีและห้ามเรือท้องแบนที่บรรทุกผลผลิตทางการค้าที่น้ำอ่าวรีนส์ มีผลทำให้เกษตรกรอเมริกันไม่อาจนำผลผลิตออกสู่ตลาดได้ ซึ่งหมายความว่าสเปนทำลายการค้าของเกษตรกรอเมริกัน เกษตรอเมริกันในดินแดนตะวันตกกราดแคนส์เป็นมาก และต้องการยุติกรณีพิพาทกับสเปนด้วยบันน์ หรือไม่ก็ยอมตนเป็นประชากรของสเปนเพื่อความสงบด้านการค้าและเศรษฐกิจ ทั้งนี้รัฐบาลกลางภายใต้กฎหมายแห่งสหพันธ์ยังไม่พร้อมด้านกำลังและอาวุธที่จะบีบบังคับให้สเปนปฏิตามความต้องการของสหรัฐอเมริกา ขณะเดียวกันก็ไม่มีข้อต่อรองใดที่เหนือกว่า เพื่อการเจรจาสนับสนุนภาระให้กับบัตรแห่งสหพันธ์ จะเห็นได้ว่ารัฐบาลกลางอ่อนแอดำรงตัว ไม่มีอำนาจในการเรียกเก็บภาษี หรือจัดการงบประมาณด้านการค้า ทั้งไม่สามารถถูกบัญชาการโดยพิพากษาที่ห่วงรัฐได้ หนี้สินของชาติทั้งหมดเพิ่มมากขึ้น ด้วยไม่มีการผ่อนชำระประจำเดือนเจ้าหนี้ สภาพเศรษฐกิจภายในประเทศตกต่ำ รัฐบาลกลางขาดแคลนเงินอย่างมากในการเตรียมการด้านกองกำลังทหารและอาวุธ เพื่อใช้บังกันประเทศไทยและการคุ้มครองแก่คนไทยรักษาดินแดน เส้นทางคมนาคมและการสื่อสารจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น จากการใช้ความสามารถของรัฐบาลกลาง ทำให้คนอเมริกันไม่พอใจ และขาดความรู้สึกในภาระด้วยตัวเป็นชาติ ต่างคิดว่าตนเป็นประชากรของรัฐที่ตนอาศัยอยู่มิใช่ประชากรของชาติ นอกจากนี้ศักดิ์ศรีของอเมริกานายดูเหมือนเสื่อม化 (The Critical Period) ด้วยสภาพปัญหาดังกล่าวคนอเมริกันต้องการมีรัฐบาลมีน้อยมาก คนอเมริกันเรียกช่วงประวัติศาสตร์อเมริกากลายให้กับภาระที่ต้องรับผิดชอบ ระหว่างวันที่ 11-14 กันยายน 1786 มีคั้วแทนจาก 5 รัฐคือ นิวยอร์ก นิวเจอร์ซี เดลaware เนวิซลัวเนีย และเวอร์จิเนีย มาร่วมประชุมกันที่เมืองแอนโนนาร์โพลิส ในแมรีแลนด์ เพื่ออภิปรายและหารือทิศทางแก้ไขในปัญหาการค้าระหว่างรัฐ มติของอภิปรายต่างเห็นพ้องต้องกันว่า

3. การประชุมร่างรัฐธรรมนูญ ปี 1787

3.1 การประชุมที่แมรีแลนด์ ปี 1786¹⁸

ระหว่างวันที่ 11-14 กันยายน 1786 มีคั้วแทนจาก 5 รัฐคือ นิวยอร์ก นิวเจอร์ซี เดลaware เนวิซลัวเนีย และเวอร์จิเนีย มาร่วมประชุมกันที่เมืองแอนโนนาร์โพลิส ในแมรีแลนด์ เพื่ออภิปรายและหารือทิศทางแก้ไขในปัญหาการค้าระหว่างรัฐ มติของอภิปรายต่างเห็นพ้องต้องกันว่า

การจัดการประชุมใหม่ร่วมกันของตัวแทนจาก 13 รัฐ เพื่อร่วมกันหาแนวทางแก้ไขในปัญหาด้านการค้า และการปกครอง แต่ที่สำคัญที่สุดคือการตัดสินใจให้สถาปัตยนั้นเป็นผู้เชิญประชุมด้วยหัวหน้ารัฐต่าง ๆ ต้องยินดีลงตัวแทนเข้าร่วมการประชุมตามคำเชิญของสภาระเพื่อการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขกฎหมายที่ต้องการจะดำเนินการ ไม่ใช่การตัดสินใจโดยเสียงข้างมาก แต่เป็นการตัดสินใจโดยเสียงข้างน้อย ที่ต้องได้รับการยอมรับจากทุกประเทศ จึงทำให้เป็นการประชุมที่มีความสำคัญมาก จึงเรียกว่า "การประชุมที่ฟิลลิสเบิลเพิร์ช ปี 1787"¹⁹

ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1787 การประชุมไม่อาจดำเนินการได้ เพราะมีตัวแทนเพียงจาก 2 รัฐ คือเพนซิลเวเนียและเวอร์จิเนียเข้าร่วมประชุมจึงจำเป็นต้องเลื่อนการประชุมออกไปอย่างนักตาม การประชุมได้เริ่มขึ้นในวันที่ 25 พฤษภาคม 1787 เมื่อตัวแทน 7 รัฐจาก 13 รัฐเข้าร่วมประชุม ระหว่างการประชุมรวมมีตัวแทน (Delegates) 55 คนจาก 12 รัฐ เข้าร่วมโดยขาดเพียงตัวแทนจากโรดไอแลนด์ มีตัวแทนอยู่ร่วมประชุมประจำจังหวัด 35 คน ผู้เข้าร่วมประชุมส่วนใหญ่ล้วนเป็นนักปกครองระดับสูงจากรัฐของตน กว่าครึ่งหนึ่งคือสมาชิกสภาของรัฐบาลกลาง 8 คนในจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมทั้งหมดได้เคยร่วมลงนามในคำประกาศเอกราชปี 1776 แทนทุกคนโดยร่วมรบในสงครามปฏิวัติช่วงปี 1775-1781 และต่างเข้าใจดีในสภาพและปัญหาของเมริกาภายใต้กฎหมายแห่งรัฐต่างๆ จอร์ช ชาชิงตันขณะนั้นอายุ 55 ปี ได้รับเลือกเป็นประธานการประชุม ผู้นำคนสำคัญอื่น ๆ ที่เข้าร่วมประชุมได้แก่ เจนม์ เมดิสัน จากเวอร์จิเนีย อายุ 36 ปี อเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน จากนิวยอร์ก อายุ 30 ปี แบรนฟัน แฟรงกลินจากเพนซิลเวเนีย อายุ 81 ปี ได้รับการยกย่องว่าเป็นรัฐบุรุษผู้อาวุโส (The Elder Statesman) หรือผู้สร้างสันติภาพ (The Peace Maker) เพราะบางครั้งระหว่างการประชุมจะมีการอภิปรายเกิดความตึงเครียด แบรนฟัน แฟรงกลินจะพูดแฝงถ้อยคำที่ชบขัน ช่วยสร้างสถานการณ์ให้ดีขึ้น นักการเมืองคนสำคัญที่ไม่ได้เข้าร่วมประชุมครั้งนี้ เช่น โรมล เจฟเฟอร์สัน เป็นทูตอเมริกาประจำฝรั่งเศส จอห์น อดัมส์ เป็นทูตอเมริกาประจำอังกฤษ โรมล เพน ออยย์รูบ แพทริก เยนรี ปฏิเสธการเข้าร่วมประชุม เพราะไม่ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงกฎหมายแห่งรัฐต้องสูญเสียอำนาจ ชามัวล อดัมส์ ไม่ได้รับเลือกให้เข้าร่วมประชุม ด้วยเกรงรัฐต้องสูญเสียอำนาจ ชามัวล อดัมส์ ไม่ได้รับเลือกให้เข้าร่วมประชุม

มติของที่ประชุมเห็นควรยกเลิกกฎหมายแห่งสมาพันธ์ และร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ขึ้นแทน โดยต้องมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง มีอำนาจและมีประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ ในการปกครองต้องจำแนกอำนาจให้บัญชีตัว บริหาร และตุลาการ ออกจากกันโดยเด็ดขาด สิทธิของคนอเมริกันต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองจากรัฐบาล ด้วยเหตุที่ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นควรร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ขึ้นใช้แทนกฎหมายแห่งสมาพันธ์ปี 1781 เป็นผลให้การประชุมที่สภาพล่าเดลเพียร์ 1787 ถูกเรียกว่า การประชุมร่างรัฐธรรมนูญ (The Constitutional Convention 1787) ระหว่างการประชุม เจมส์ เมดิสันจากเวอร์จิเนียถูกเรียกว่าบิดาแห่งรัฐธรรมนูญ (The Father of The Constitution) เพราะเป็นผู้จัดรวมข้อความและเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างการประชุม ข้อมูลนี้เป็นเอกสารสำคัญที่ให้รายละเอียดครบถ้วนในการประชุมร่างรัฐธรรมนูญ

3.3 หัวข้อหลัก 4 ประกอบรัฐบาลแห่งรัฐธรรมนูญ ปี 1787

รูปแบบการปกครองในรัฐธรรมนูญ ปี 1787 วางอยู่บนพื้นฐานหลัก 4 ประการคือ

1. สหพันธ์มิชย์ (Federalism)²⁰ คือการจำแนกอำนาจระหว่างรัฐบาลกลาง (National or Federal Government) และรัฐบาลแห่งรัฐ (State Governments)

อำนาจของรัฐบาลกลาง (Delegated or Enumerated Powers) คืออำนาจเต็มที่รัฐบาลกลางได้รับมอบจากรัฐบาลแห่งรัฐ เนื่องการมีอำนาจในการจัดระเบียบด้านการเงินได้แก่การกำหนดอัตราและเก็บภาษีอากร กู้ยืมเงิน และกำหนดและผลิตเงินตรา จัดระเบียบด้านการค้าได้แก่การจัดวางระเบียบด้านการค้าทั้งภายในประเทศและภายนอก ระหว่างสหรัฐอเมริกากับต่างประเทศ จัดเตรียมด้านกองกำลังทหารได้แก่จัดตั้งและสนับสนุนกองกำลังทหารทั้งทางบกและทางเรือ ซึ่งในการดำเนินการทั้งสามด้านนี้คือรัฐบาลแห่งสมาพันธ์รัฐบาลแห่งรัฐเป็นผู้ที่มีอำนาจในการดำเนินการทั้งสิ้นอันมีผลทำให้รัฐบาลกลางอ่อนแอด อำนาจของรัฐบาลกลางอ่อน ๆ นอกเหนือจากการดักล่าข้างต้น ได้แก่ กำหนดมาตรฐานการซั่ง ตวง วัด กำหนดกฎหมายในการแปลงสัญชาติ วางระเบียบการไปรษณีย์ จัดระบบการศาล จัดตั้งหน่วยงาน ดำเนินนโยบายต่างประเทศในรูปการทำไมตรี ข้อตกลงและประกาศสัมมติ

อำนาจของรัฐบาลแห่งรัฐ (Reserved or Residual Powers) คืออำนาจเต็มของรัฐบาลแห่งรัฐมีผลบังคับใช้ภายในรัฐโดยรัฐบาลกลางเข้าแทรกแซงไม่ได้ ได้แก่กำหนดมาตรการการค้าภายในรัฐ จัดการเลือกตั้ง จัดวางระเบียบด้านการสมรส และทやり้าง จัดสวัสดิการและ

สาธารณูปถักร ให้สัตยาบันนานาบทภภัยเพื่อเติมรัฐธรรมนูญ จัดระบบการศึกษา จัดตั้งรัฐบาลห้องกิ่น เป็นต้น

อำนาจที่รัฐบาลกลางและรัฐบาลแห่งรัฐซึ่งร่วมกัน (Concurrent Powers) ได้แก่ การบังคับใช้กฎหมาย เก็บภาษีและคุ้มครอง จัดระเบียบด้านการค้า เวลาคืนที่ดินเพื่อสาธารณะ ระยะทาง ใช้งบประมาณเพื่อสวัสดิการสังคม เป็นต้น

2. การจัดจำแนกอำนาจรวมทั้งการตรวจสอบและรักษาดุลย์อำนาจในรัฐบาลกลาง²¹ รัฐธรรมนูญได้กำหนดแนวทางป้องกันสหรัฐอเมริกาจากการถูกปกครองในระบบเดียว หรือ ก่อให้เกิดการฟื้นฟูอำนาจ คณะกรรมการรัฐธรรมนูญเห็นความจำเป็นต้องจำแนกอำนาจ (Separation of Powers) การปกครองออกเป็น 3 ส่วนคือ

อำนาจนิติบัญญัติ (Legislative Power): ทำหน้าที่ออกกฎหมาย รัฐสภา (Congress) เป็นสถาบันที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ รัฐสภาประกอบด้วยวุฒิสภา (Senate) และสภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives) สมาชิกของวุฒิสภาเรียกวุฒิสมาชิก (Senator) คุณสมบัติของวุฒิสมาชิกคือ อายุต่ำสุด 30 ปี ไม่จำเป็นต้องเป็นคนอเมริกันโดยกำเนิด แต่จะต้องถือสัญชาติอเมริกันและ เป็นพลเมืองอเมริกันอย่างน้อย 9 ปี ต้องเป็นผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐที่ตนสมัครรับเลือกตั้งก่อนวันเลือกตั้ง 90 วัน การดำรงตำแหน่งวุฒิสมาชิกกำหนดคราวละ 6 ปี สภาของรัฐเป็นผู้เลือกตั้งก่อนวันเลือกตั้ง 90 วัน การดำรงตำแหน่งวุฒิสมาชิกกำหนดคราวละ 6 ปี สภาของรัฐเป็นผู้เลือกตั้งคนนี้จะได้รับเลือกตั้ง 90 วัน การดำรงตำแหน่งวุฒิสมาชิกกำหนดคราวละ 2 ปี การออกเสียงในวุฒิสภาคนที่มีคุณสมบัติคือ อายุต่ำสุด 25 ปี ไม่จำเป็นต้องเป็นคนอเมริกันโดยกำเนิดแต่จะต้องถือสัญชาติอเมริกันและ เป็นพลเมืองอเมริกันอย่างน้อย 7 ปี ต้องเป็นผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐที่ตนสมัครรับเลือกตั้ง การดำรงตำแหน่งผู้แทนราษฎรกำหนดคราวละ 2 ปี ชั้นเลือกตั้งผู้มีสิทธิออกเสียง (electors or voters) ในรัฐนั้น ๆ เป็นผู้เลือกผู้แทนราษฎร จำนวนผู้แทนราษฎรขึ้นอยู่กับจำนวนประชากรของรัฐนั้น ๆ

อำนาจบริหาร (Executive Power): ประธานาธิบดี (President) เป็นผู้นำในการใช้อำนาจบริหารประเทศตามแนวทางที่กฎหมายกำหนดไว้ คุณสมบัติของประธานาธิบดีคือ เป็นคนอเมริกันโดยกำเนิด อายุต่ำสุด 35 ปี ต้องอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาเป็นเวลาอย่างน้อย 15 ปี การดำรงตำแหน่งกำหนดคราวละ 4 ปี ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาได้ชี้อว่าเป็นผู้มีตำแหน่ง

หน้าที่และอำนาจมากกล่าวคือ เป็นประมุขของสหรัฐอเมริกา เป็นประมุขของฝ่ายนิติบัญญัติ เป็นประมุขของฝ่ายบริหาร เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด และ เป็นประมุขทางการทูตของสหรัฐอเมริกา คณะผู้เลือกประธานาธิบดี (Electoral College) เป็นผู้เลือกประธานาธิบดี โดยผู้ชนะจะต้องได้รับเสียงข้างมากของคณะผู้เลือกประธานาธิบดี

อำนาจตุลาการ (Judicial Power) ทำหน้าที่ด้วยความกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภา มีให้ตัดต่อรัฐธรรมนูญ รวมทั้งพิพากษาพิจารณาคดี ศาลฎีกา (Supreme Court) คือศาลสูงของสหรัฐอเมริกา ศาลชั้นรอง (Inferior Courts) จัดตั้งโดยรัฐสภาได้เป็นครั้งคราว คณะผู้พิพากษาสามารถถอดารงตำแหน่งอยู่ได้ตราใดที่ยังเป็นผู้มีความประพฤติดี

คณะผู้ร่างรัฐธรรมนูญ ปี 1787 ได้กำหนดระบบตรวจสอบและรักษาดุลย์อำนาจในรัฐบาลกลาง (Checks and Balances System) เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่ารัฐธรรมนูญได้มอบอำนาจหน้าที่แก่หน่วยงานทั้งสามอย่างซัดแจ้งทั้งที่ความสำคัญแก่อำนาจทั้งสามเท่าเทียมกัน การใช้อำนาจต้องอยู่ในขอบเขตที่กำหนดไว้ ไม่มีการควบอำนาจจากหน่วยงานใด หรือการก้าวเข้ามายำนาเจี้ยงกันและกัน ดุลย์อำนาจทั้งสามต้องรักษาไว้ ทั้งมีการตรวจสอบซึ่งกันและกันกันอำนาจทั้งสาม เช่น รัฐสภาตรวจสอบการบริหารงานของประธานาธิบดี ตัวอย่างคือถ้าประธานาธิบดีเพิกเฉยต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะต้องถูกรัฐสภาฟ้อง และถ้าผิดจริงประธานาธิบดีต้องออกจากตำแหน่ง หรือประธานาธิบดีมีอำนาจในการทำสนธิสัญญา กับต่างประเทศ สนธิสัญญาจะมีผลบังคับใช้ได้เมื่อได้รับเสียง 2 ใน 3 ของวุฒิสภา หรือประธานาธิบดีมีอำนาจในการเลือกบุคคลเข้าร่วมรัฐบาล ทั้งนับบุคคลดังกล่าวต้องได้รับการเห็นชอบจากเสียงข้างมากของวุฒิสภา หรือประธานาธิบดีมีสิทธิบังคับกฎหมายที่รัฐสภาผ่านออกมานา แต่รัฐสภาสามารถนำกฎหมายฉบับหนึ่งมามีผลบังคับใช้ได้ก็ได้รับเสียงสนับสนุน 2 ใน 3 ของสมาชิกรัฐสภา แม้จะประธานาธิบดีจะยังบังคับกฎหมายฉบับนั้นก็ตาม สำหรับในด้านประธานาธิบดีตรวจสอบรัฐสภาตัวอย่าง เช่น ประธานาธิบดีใช้สิทธิบังคับกฎหมายที่รัฐสภาผ่านออกมานา หรือมีสาสน์หรือขึ้นกกล่าวเป็นกรณีพิเศษในรัฐสภาเพื่อให้ข้อความหรือคำกล่าวที่มีอิทธิพลต่อความคิดของสมาชิกรัฐสภา หรือเรียกประชุมรัฐสภาเป็นกรณีพิเศษเพื่อเรียกร้องให้มีการออกกฎหมายเป็นกรณีพิเศษ หรือกล่าวประราศรัยกับประชาชนโดยตรง อันจะมีผลให้ประชาชนเข้าใจในประเด็นที่ประธานาธิบดีต้องการ ซึ่งจะส่งผลต่อรัฐสภาพด้วยการต้องนำพิจารณาเป็นกรณีพิเศษ สำหรับในด้านประธานาธิบดี รัฐสภาพและดุลยภาพตรวจสอบยับชั้นกันและกัน เช่น อำนาจตุลาการสามารถถอดารงอำนาจที่ผ่านโดยรัฐสภาและได้รับการยอมรับลงนามโดยประธานาธิบดีนั้นขึ้นต่อรัฐธรรมนูญ เป็นต้น

3. ต้องให้การปกป้องคุ้มครองสิทธิและ เสรีภาพของคนอเมริกัน²² คณะผู้ร่าง

รัฐธรรมนูญ มิได้กำหนดสิทธิของคนอเมริกันไว้ใน การร่างรัฐธรรมนูญปี 1787 แต่ได้ตกลงกันว่า สิทธิของคนอเมริกันจะ นำระบุไว้ในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ (Amendment) และในปี 1791 บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญในเรื่องสิทธิของคนอเมริกัน (The Bill of Rights) ได้ถูก กำหนดไว้ในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ 10 มาตราแรก ซึ่ง เป็นการให้การรับรองในสิทธิ ของคนอเมริกันในเรื่อง เสรีภาพในการพูด การพิมพ์ การนับถือศาสนาและประกอบพิธีกรรม การ ประชุม การถือครองอาวุธ สิทธิในการร่างกฎหมาย เศรษฐกิจ เอกสารและทรัพย์สิน สิทธิในการร้องเรียน ขอความเป็นธรรมหากถูกจับกุมหรือพิพาทฯ เป็นต้น

4. รัฐธรรมนูญมีดัดแปลงได้เพื่อปรับปรุง หรือดัดแปลง (Adaptability) ให้เข้ากับ เวลาและสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป²³ ทั้งนี้ เป็น เพราะ งานการร่างรัฐธรรมนูญปี 1787 นี้ ผล ของการดำเนินการร่าง ได้เพียง 7 มาตราเท่านั้น ซึ่งยังไม่เพียงพอแก่การใช้เป็นหลักในการ บริหารประเทศ ซึ่งในอนาคตจำเป็นต้องมีการปรับปรุง เพิ่มเติม แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลง เพื่อการ กำหนดบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ได้กำหนดเกณฑ์การดำเนินการคือ ต้องได้รับการเสนอตัวย เสียง 2 ใน 3 ของสภาแห่งรัฐ บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ผ่านการร่างต้องได้รับการเห็นชอบ ด้วยเสียง 2 ใน 3 ของสมาชิกรัฐสภา บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ผ่านรัฐสภาต้องได้รับการ รับรองในอัตราก 3 ใน 4 ของสภาแห่งรัฐ ปัจจุบันมีบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ 26 มาตรา และ รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาปี 1787 ซึ่งมี 7 มาตรายังคงมีผลใช้มาถึงในปัจจุบัน

3.4 ปัญหาก่อนการยอมรับรัฐธรรมนูญปี 1787 ระหว่างการประชุม

คณะผู้ร่างรัฐธรรมนูญปี 1787 ต่าง เป็นพ้องต้องกันว่า จำเป็นต้องมีรัฐบาลกลางที่เข้ม แข็ง มีประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ แต่ เพราะ บรรดาตัวแทนเหล่านี้ ต่าง มีสภาพที่อยู่อาศัย สังคมและประกอบอาชีพแตกต่างกันออกไป ดังนั้น ระหว่างการประชุมร่างรัฐธรรมนูญจึงมีปัญหาต้อง อภิปรายถกเถียงกัน เพื่อหาข้อตุติที่ยุติธรรมที่สุด เพื่อใช้เป็นเกณฑ์และแนวทางในการปกครองใน อนาคต ปัญหาที่อภิปรายมี 3 ประเด็นคือ

1. ปัญหาเรื่องสิทธิของรัฐในการสั่งตัวแทนสู่รัฐสภา²⁴ เพราะรัฐมีขนาดไม่เท่ากัน และ ประชากรในแต่ละรัฐก็มีจำนวนมากน้อยต่างกันออกไป รัฐใหญ่ได้แก่ เวอร์จิเนีย นำโดย อร์ดันเดน (Edmund Randolph) เสนอแผนการเวอร์จิเนีย (The Virginia Plan or The

Randolph Plan) กำหนดว่าจำนวนประชากรของแต่ละรัฐเป็นตัวกำหนดจำนวนผู้แทนราษฎรที่จะส่งเข้ารัฐสภา รัฐเลือกคือนิวเจอร์ซีไม่พอใจ ภายใต้การนำของวิลเลียม พาเตอร์สัน (William Paterson) เสนอแผนการนิวเจอร์ซี (The New Jersey Plan or The Paterson Plan) กำหนดว่าทุกรัฐจะมีผู้แทนราษฎรเข้าสู่รัฐสภาตามจำนวนเท่าเทียมกัน ภายหลังการอภิปรายกันเป็นเวลาหนาน โร杰อร์ เชอร์แมน (Roger Sherman) จากคอนเนคติกัตได้เสนอแผนการประนีประนอม (The Great Compromise or The Connecticut Compromise) กำหนดว่ารัฐสภามี 2 สภา คือวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร ไม่ว่ารัฐเลือกหรือรัฐใหญ่มีลิทธิ์สั่งตัวแทนสู่วุฒิสภานี้อัตราเท่ากันคือรัฐละ 2 คน อันเป็นการรับรองว่าทุกรัฐมีจำนวนตัวแทนเท่าเทียมกันในวุฒิสภาสำหรับในสภาผู้แทนราษฎรนั้นจำนวนประชากรของรัฐเป็นตัวกำหนดจำนวนผู้แทนราษฎรที่จะส่งเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร นั้นย่อหมายความว่ารัฐใดมีประชากรมาก รัฐนั้นย่อมมีลิทธิ์สั่งผู้แทนราษฎรเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรได้มากกว่ารัฐที่มีประชากรน้อย ผลของการตกลงคือผู้ร่วมร่างรัฐธรรมนูญให้การยอมรับ

2. ปัญหาการนับจำนวนประชากรภายในรัฐ²⁵ เพราะสภาพเศรษฐกิจทางเหนือเป็นการค้า การเดินเรือ และทางใต้เป็นเกษตรกรรมใช้แรงงานทาสเป็นหลัก การนับจำนวนประชากรเป็นปัญหาที่ถูกหยิบยกขึ้นมาอภิปราย ทางใต้นั้นต้องการให้มีการนับจำนวนทาส เพื่อใช้เป็นตัวเลขบ่งชี้การมีลิทธิ์สั่งจำนวนผู้แทนราษฎรสู่สภาผู้แทนราษฎร แต่ไม่ต้องการให้ตัวเลขจำนวนทาสมีผลโดยตรงต่อการต้องจ่ายเป็นภาษีทรัพย์สินให้แก่รัฐ คุณทางเหนือนั้นต้องการให้มีการนับจำนวนทาสเพื่อใช้เป็นเกณฑ์เรียกเก็บภาษีทรัพย์สินจากนายทาสทางใต้ แต่ไม่ต้องการให้การนับทาสเป็นตัวบ่งชี้การมีลิทธิ์สั่งจำนวนผู้แทนราษฎรเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร ภายหลังการอภิปรายได้หาข้อตือดายขึ้นโดยคำนึงถึงพิava 3 คนเท่ากับคณิติava 5 คน (The three-fifth Compromise) ตัวอย่างคือสมมุติประชากรของเวอร์จิเนียเป็นชาวยิava 10000 คน ทาสชาวยิava 100000 คน ทาสชาวยิava 10000 คน เทียบค่าเป็นชาวยิavaได้เท่ากับ 6000 คน รวมประชากรชาวยิavaจะมีทั้งล้วน 16000 คน

3. ปัญหาด้านการค้า²⁶ ข้ออภิปรายกันระหว่างการประชุมคือความจำเป็นในการต้องควบคุมการค้าและจัดระเบียบการค้าทางพ่อค้าทางเหนือต้องการให้รัฐบาลกลางจัดระเบียบการค้าของสหรัฐอเมริกากับต่างประเทศ และทั้งจัดระเบียบการค้าภายในประเทศด้วย จ้าของ

ไรทางใต้มาพอใจ เพราะเกรงรัฐบาลกลางจะออกกฎหมายเรียกเก็บภาษี ทั้งนี้เพราะรายได้ของคนทางใต้คือผลิตผลจากไร่ ได้แก่ ยาสูบ ซึ่งตลาดที่นำยาสูบออกจำหน่ายคือยุโรปและรัฐทางเหนือ และเจ้าของไรทางใต้จะลั่งข้อสินค้าสำหรับจีรภูมิและของเครื่องใช้กันบ้างจากยุโรปและรัฐทางเหนือ ภายหลัง เสร็จสิ้นการขายใบยาสูบ เจ้าของไรทางใต้เกรงว่าถ้ารัฐบาลเรียกเก็บภาษี ขาดออก จะมีผลทำให้ผลิตผลจากไร่มีราคาสูงขึ้นอันจะเป็นการเสียลูกค้าและตลาด และถ้ารัฐบาลเรียกเก็บภาษีเข้าจะมีผลทำให้สินค้าสำหรับที่นำเข้ามีราคาสูงขึ้น สรุปแล้วคนทางใต้ต้องด้านการเรียกเก็บภาษีทั้งขาเข้าและขาออก การประนีประนอมมีขึ้น (The Commerce Compromise) โดยให้รัฐบาลมีอำนาจจัดระเบียบการค้าทั้งกับต่างประเทศและภายในประเทศ รวมทั้งการเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้า การเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้ามีผลกระทบต่อการค้าทางเดียว แต่การจะล้มละลายที่ประชุมเมติกงานนี้การค้าทางใต้จะถูกปี 1808 หลังจากปี 1808 ไม่ต้องจ่ายภาษีนำเข้าทางใต้ต่อ 10 ต่อห้าหนึ่งคน คนทางใต้พอใจการค้าทางเดียวโดยเสรีสามารถใช้ระยะเวลาออกใบไต้กิ๊ก 20 ปี ขณะเดียวกันคนทางเหนือพอใจ 20 ปีข้างหน้า การค้าทางใต้มีการควบคุมอย่างแท้จริง

3.5 รัฐธรรมนูญปี 1787 กระชับและจำกัดการเข้ามา

17 กันยายน 1787 รัฐธรรมนูญร่าง เสร็จ ผู้ร่วมร่างรัฐธรรมนูญที่เหลืออยู่ 39 คนลงนาม รวมเวลาตั้งแต่ประมาณ 4 เดือน (25 พฤษภาคม - 17 กันยายน) กล่าวว่าได้ว่ารัฐธรรมนูญที่ร่าง 7 มาตรานี้คือผู้ดำเนินการร่วมกันดำเนินการร่างอย่างสุข ระมัดระวัง ใช้ประสบการณ์ของตนเองที่เคยบริหารครั้งสั้นรัฐบาลอาณาจักรและรัฐบาลของรัฐ รวมทั้งตรวจสอบดูจากประวัติศาสตร์ร่วบรวมแนวความคิดของบรรพบุรุษ กลั่นกรองทุ่มเทร่างออกมารื้นรัฐธรรมนูญปี 1787 รัฐธรรมนูญเริ่มด้วยบทอธิษฐานที่ทุกฝ่ายต้องปฏิรับ เหตุผลที่จำเป็นต้องร่างรัฐธรรมนูญว่าเพื่อการรวมตัวโดยสมบูรณ์ ความยั่งยืน รักษาความสงบ ฯลฯ เป็นต้น รัฐธรรมนูญมี 7 มาตรา มาตราที่ 1 กล่าวถึงงานด้านนิติบัญญัติ มาตราที่ 2 กล่าวถึงงานด้านบริหาร มาตราที่ 3 กล่าวถึงงานด้านคุ้มครอง มาตราที่ 4 กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ มาตราที่ 5 กล่าวถึงกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติม รัฐธรรมนูญ มาตราที่ 6 กล่าวถึงการเตรียมการในเรื่องหนี้สิน กฎหมาย และคำปฏิญาณซึ่งเจ้าหน้าที่ ของสหรัฐอเมริกาต้องสาบาน มาตราที่ 7 กล่าวถึงการให้สัคยาบัน รัฐธรรมนูญ 1787 จะมีผลบังคับใช้เพื่อตั้งแต่วันที่ 9 ใน 13 ธันวาคม

4. ท้าทีของคนอเมริกันต่อรัฐธรรมนูญ 1787

รัฐธรรมนูญปี 1787 มีผลทำให้คนอเมริกันแบ่งแยกแนวความคิดออกได้เป็น 2 พาก

1. พากเพเดอร์ลลิส (Federalists)²⁷ มีความชื่นชมและสนับสนุนรัฐธรรมนูญ เพราะ ต้องการมีรัฐบาลกลาง (Federal Government or National Government) ที่เข้มแข็งมีประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ ผู้นำคนสำคัญได้แก่ อเล็กซานเดอร์ ยา้มิลตัน เจมส์ เมดิสัน และจอห์น เจซี่ เขากล่าวไว้ว่า “เราต้องการรัฐบาลที่มีอำนาจมากกว่ารัฐบาลท้องถิ่น” จึงได้เขียนหนังสือชื่อ เดอะ เพเดอร์ลลิส (The Federalist) อันมีผลผลักดันให้คนอเมริกันต่อต้านรัฐธรรมนูญ 1787 ในเวลาต่อมา

2. พากต่อต้านรัฐธรรมนูญ (Anti-Federalists)²⁸ เพราะไม่ต้องการมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง แต่ต้องการให้รัฐบาลแห่งรัฐมีอำนาจมากกว่ารัฐบาลกลาง เหตุผลที่พากแอนติ เฟเดอร์ลลิสต์ต่อต้านรัฐธรรมนูญปี 1787 เพราะเกรงว่ารัฐบาลกลางซึ่งมีอำนาจมากอาจรั่วไหลอำนาจของรัฐบาลแห่งรัฐ เพราะไม่พอใจที่ชาวครรภุเมืองลิงค์แนน (Voters) เป็นผู้เลือกประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ตลอดจนสมาชิกสภาของรัฐเป็นผู้เลือกจากสมาชิกเข้าสู่วุฒิสภา เพราะไม่พอใจที่สิทธิของคนอเมริกัน (The Bill of Rights) ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ เป็นต้น

5. 11 รัฐที่สัตยาบันรัฐธรรมนูญปี 1787 ไปถึง 1788

5.1 การให้สัตยาบัน²⁹

17 กันยายน 1787 รัฐธรรมนูญร่างเสร็จ มีการลงนามโดยตัวแทน 39 คนที่อยู่ร่วมประชุมนานาประเทศสุดท้าย จอร์ช ชาชิงตัน ลงนามเป็นคนแรกในฐานะประธานการประชุมและ เป็นตัวแทนในนามเจอร์จจีเนียน รัฐธรรมนูญถูกกล่าวส្តสារของรัฐต่าง ๆ เพื่อรับการพิจารณาให้สัตยาบัน ซึ่งต่างหากกันทวยอย่างสัตยาบันในรัฐธรรมนูญ คือ

1. เดลaware	7 ธันวาคม 1787
2. เพนซิลเวเนีย	12 ธันวาคม 1787
3. นิวเจอร์ซี	18 ธันวาคม 1787

4.	จอร์จ เจียม	2 มกราคม	1788
5.	คอนเนกติกัต	9 มกราคม	1788
6.	แมสซาชูเซตส์	6 กุมภาพันธ์	1788
7.	แมริแลนด์	28 เมษายน	1788
8.	卡罗拉енаใต้	23 พฤษภาคม	1788
9.	นิวแฮมเชียร์	21 มิถุนายน	1788
10.	เวอร์จิเนีย	25 มิถุนายน	1788
11.	นิวยอร์ก	26 กรกฎาคม	1788

เมื่อ尼วแฮมเชียร์ให้ลัตยาบันในวันที่ 21 มิถุนายน 1788 ในอันดับรัฐที่ 9 รัฐธรรมนูญนี้ผลบังคับใช้ เพราะเป็นการเพียงพอตามเกณฑ์กำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ตาม ปีนี้ 1788 นี้ยังมี เวอร์จิเนียและนิวยอร์กติดตามให้ลัตยาบันอีก 2 รัฐ รวมเป็น 11 รัฐ สำหรับการโภ眷าเนื้อเป็นอันดับที่ 12 ในวันที่ 21 พฤศจิกายน 1789 และโรดไอโอแลนด์เป็นอันดับที่ 13 ในวันที่ 29 พฤษภาคม 1790 ในสมัยของจอร์จ วอชิงตัน

5.2 จอร์จ วอชิงตัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี

กุมภาพันธ์ 1789 คณะผู้เลือกประธานาธิบดีในแต่ละรัฐประชุมกัน และลงคะแนนเลือกผู้จะมาเป็นประธานาธิบดี โดยกำหนดเหล็กเกณฑ์เดียวกันว่า ผู้ใดจะได้คะแนนมากสุดเป็นประธานาธิบดี คะแนนเรื่องลงมาเป็นรองประธานาธิบดี จอร์จ วอชิงตัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี ด้วยคะแนน 69 คะแนน จอห์น อาร์มสตรอง ได้รับเลือกเป็นรองประธานาธิบดีด้วยคะแนน 34 คะแนน นี่ย่อ扼มายความว่า จอร์จ วอชิงตัน อดีตผู้บัญชาการกองกำลังแห่งทวีปผู้นำกองกำลังอเมริกันรับกับกองกำลังอังกฤษในสงครามปฏิวัติ ผู้เป็นประธานาธิการประเทศรัฐธรรมนูญอเมริกา คือประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกา

ในบทที่ 5 จะได้กล่าวถึงการสร้างชาติอเมริกาในช่วงแรก นำโดย จอร์จ วอชิงตัน และจอห์น อาร์มสตรอง ช่วงปี 1789-1801

ເສີມອະຮອກທັກ 4

1. Glenn W. Moon and John H. Mac Gowan The Story of Our Land and People
(U.S.A.: Holt, Rinchart and Winston, Inc. 1957) pp.176-177
2. Ibid., p.174
3. Merle Burke. United States History : The Growth of Our Land.
(Chicago: American Technical Society. 1951) p.68
4. Loc. cit.
5. Lewis Paul Todd and Merle Curti. Rise of the American Nation.
(New York: Harcourt, Brace & World, Inc. 1961) p.143
6. Moon, The Story of Our Land and People. p.177
7. Henry F. Bedford and Trevor ColBourn. The Americans: A Brief History to 1877. (New York: Harcourt Brace Govanovich, Inc. 1972).
p.48
8. Paul, Rise of the American Nation. p.110
9. Moon, The Story of Our Land and People. pp.178-179
10. Todd, Rise of the American Nation. p.145
11. Harry T. Williams and Hazel C. Wolf. Our American Nation.
Columbus, Ohio : Charles E. Merrill Books, Inc. 1966). pp.164-165
12. Ibid., pp.165-166
13. Ibid., pp.161-163
14. Ibid., pp.166-169
15. Todd, Rise of the American Nation. p.152
16. Loc. cit.
17. Ibid., pp.152-153
18. Ibid., p.156

19. Moon, The Story of Our Land and People. pp.187-188
20. Todd, Rise of the American Nation. pp.163-165
21. Ibid., pp.166-168
22. Ibid., pp.168-170
23. Ibid., pp.170-172
24. R. Jackson Wilson, James Gilbert, Stephen Nissenbaum, Donald Scott, Carville Earle and Ronald Hoffman. The Pursuit of Liberty: A History of the American People. (New York: Alfred A. Knopf, Inc. 1984.) p.197
25. Todd, Rise of the American Nation. p.158
26. Ibid , pp.158-159
27. Ibid., p.161
28. Loc. cit.
29. Williams, Our American Nation. p.183